Якось так

Для того, хто шукає те, що неможливо назвати

ЯКОСЬ ТАК. ДЛЯ ТОГО, ХТО ШУКАЄ ТЕ, ЩО НЕМОЖЛИВО НАЗВАТИ

Громко Володимир Сергійович

Якось так. Для того, хто шукає те, що неможливо назвати

Дніпро: Середняк Т. К., 2026, — 46 с.

ISBN 978-617-8923-61-7 (ел.версія)

Оригінальний текст українською мовою

CC BY-NC-ND 4.0

© Громко Володимир Сергійович, 2026

Дніпро

«Середняк Т.К.»

2026

Сумнів, віра, бажання, знання, сприйняття. Як багато лінз, через які сутність споглядає… Спочатку жадає, потім – відкидає. Як багато інструментів, які сутність перебирає, використовує, розчаровується, міняє… І так по колу.

Та чи винні інструменти в тому, що їх розкидано хтозна-як? Чи винен інструмент у тому, що його не вміло застосовано? Ким, що й до чого застосовано?

Ця книга – прибирає в майстерні митця та вказує на прикрите вікно темної ночі душі. Світло через нього проходить, коли його нічого не затуляє.

Біле – відбивання (замкнений вхід).

Чорне – поглинання (замкнений вихід).

Прозорість – відкритість (циркуляція).

Вікно – рівно посередині кімнати.

Між тим, хто жадає, і тим, хто відкидає. Між звуком і тишею. Між світлом і темрявою. Між проявленим і непроявленим.

)(

Впізнаєш це як вісь потоку

)(

Єдина істина в тому, що єдиної істини — немає.

Все знає той — хто нічого не знає.

Все має той — хто нічого не жадає.

Усім є те — що між тим, хто є, і тим, кого немає.

Те — є тим, що нічим не є, і проявляється через все.

Книга безкоштовна, оскільки придбати її за гроші — неможливо. Придбати її можливо тільки ціною власних лінз. Якщо лінзи все ще на своїх місцях — її вартість виявилася занадто високою.

Якою б рідною і теплою не була утроба — її покидають.

Якою б цінною й живильною не була пуповина — її обрізають.

Зміст

Історія про подорожуючого

Історія про хлопчика й молоток

Історія про течію

Історія про пізнання

Історія про щедрість

0 Передмова

I Сумнів
II Віра
III Пошук
IV Знання
V Умовність
VI Незнання
VII Пізнання
VIII Природність
IX Закономірність
X Дія
XI Реальність
XII Циркуляція
XIII Шлях
XIV Єдинність
XV Проявлення
XVI Порожність

Про подорожуючого

Сидів подорожуючий на камені і побачив іншого, що несе величезний камінь у своїх руках. Коли той підійшов ближче – поставив свого великого каменя на інший камінь й сів на нього.

Перший подорожуючий, дивився на знесиленого знизу вверх. Той старався балансувати сидячи на піраміді з каменів і стікав десятим потом від втоми.

Співчуваючи йому, він запитав:

- Навіщо ти тягнеш за собою цього каменя?

- Коли я тільки вирушив у подорож, пройшовши свій перший день – я дуже втомився. Мені зустрівся цей камінь, я сів на нього і він дарував мені відпочинок. В ту мить я зрозумів – це єдиний камінь у всьому світі, що дає мені відраду. Не знайду я кращого каменя на своєму шляху, тому й несу його з собою.

- Зрозуміло… А навіщо ж ти поставив його на інший камінь і тепер балансуєш, щоб не впасти?

- Цей камінь – моя святиня! Не гоже іншим каменям бути на рівні з ним.

- Оце так відданість! Якби люди з такою ж відданістю шанували все живе – світ пізнав би мир. Що ж, попереду підйом вгору, підемо разом?

- Ти при своєму розумі?! Як я з таким каменем та й вгору піду? Я подорожую тільки навколо неї.

Після цього він підвівся, взяв свого каменя і пішов навколо гори.

Перший – залишився сидіти на камені.

Про хлопчика й молоток

Жив був хлопчик. Коли він був дитиною – зачепився об цвях, що стирчав з підлоги його дому і поранився. Батько, подарував йому молоток і наказав завжди носити його з собою, адже це найкращий інструмент у світі – ним можна вирішити всі проблеми. І він – носив.

Поки носив – так з ним поріднився, що аж до самої смерті не випускав його з рук, і все робив тільки ним. Цвяхи забивав, їв, спав, милостиню давав, тварин гладив, дітей виховував, бога прославляв, глупих напоумлював, і навіть з дружиною кохався.

Про течію

Вода — тече. Не для чогось, а тому що така її природа. Вона тече вільно. Коли вона тече — впирається у камінь. Не тому, що обирає його, а тому, що він всередині в течії. Коли вона впирається в камінь — не чіпляється за нього, а обтікає його, бо така її природа. Поки вона обтікає його — відбувається тертя, що стирає камінь. Не тому, що він поганий, а тому, що така природа їхньої взаємодії. Коли вода обтекла камінь, вона не чіпляється за нього, а тече далі.

Можливо, потім вона зустріне дерев'яну колоду. Не тому, що вона обрала її, і не тому, що колода краща за камінь, а тому, що вона тече — це її природа. Коли обтече і її — буде текти далі.

Вона тече вільно і не чіпляється ні за що, з чим стикається. Можливо, вона буде просто текти далі. Можливо, зустріне черговий камінь. Можливо, вона потече в прірву. Можливо, з'єднається з більшою течією. Можливо, вона випарується. А можливо, попереду буде розпечена лава, що випарує її миттєво. Не тому, що вона погана, а тому, що така природа їхньої взаємодії. Вона не опирається і не приймає форму. Безформність — її природа.

Потім вона знову збереться у краплю, що потече. Не тому, що вона це обирає, не тому, що це правильно, не тому, що вона чогось бажає, не тому, що від чогось тікає, і не тому, що в цьому є сенс. Вона тече — бо така її природа.

Про пізнання

Чоловік запитав у пізнання, який вчитель правий, яке вчення істинне і як його відшукати?

Пізнання відповіло:

Коли ти сприймаєш те, що слухаєш як спасіння – ти слухаєш безумство і робишся безумцем.

Коли ти сприймаєш те, що слухаєш як проповідь – ти слухаєш одержимість і робишся одержимим.

Коли ти сприймаєш те, що слухаєш як слова – ти слухаєш розум і робишся розумним.

Коли ти сприймаєш те, що слухаєш як сенс – ти слухаєш мудрість і робишся мудрим.

Коли ти слухаєш тишу між сенсами – ти слухаєш пізнання.

Коли тиша слухає – вона пізнає.

Пізнання – слухає.

Про щедрість

Той, хто має яблуко — ділиться ним; хто не має його — не має й чим поділитись.

Той, хто має віру — ділиться нею, адже не має знання, щоб ним поділитись.

Той, хто має знання — ділиться ним, адже не має незнання, щоб ним поділитись.

Той, хто має незнання — ділиться умовністю знання, адже не має пізнання, щоб ним поділитись.

Той, хто пізнав — намагається цим поділитись, але ділиться лише знанням і незнанням.

Пізнання — не ділиться собою, бо не може ні в що поміститьись; вміщує все і проявляється єністю.

Хто жадає помістити те у форму і зробити своїм — жадає знайти сонце у коморі і поставити їх у кишеню.

Для безумності — занадто небезпечне; Для одержимості — занадто не своє;

Для незрілості — занадто безкорисне; Для мудрості — занадто своє;

Для віри — занадто очевидне; Для знання — занадто умовне;

Для незнання — занадто однозначне; Для осягнення — занадто нестійке;

Для бідності — занадто величне; Для багатства — занадто просте;

Для жадібності — занадто непомітне; Для щедрості — занадто пусте;

Для добра — занадто незворушне; Для зла — занадто м’яке;

Для любові — занадто недоступне; Для ненависті — занадто близьке;

Для щастя — занадто спокійне; Для горя — занадто благе;

Для світла — занадто прозоре; Для пітьми — занадто явне;

Для істини — занадто особисте; Для омани — занадто чуже;

Для життя — занадто безформне; Для смерті — занадто живе;

Для будь-якої форми — занадто не таке.

)(

Передмова

Не нове, не вчення, не істина. Не відповідь на запитання, а вказівник між пізнаючим і пізнанням.

Ніщо не заперечує одне одного, бо є цільним. Заперечення виникає з наявності споглядаючого, його погляд має напрямок.

Розвернувши погляд, видно споглядаючого, ставши поглядом – не видно нікого.

Заперечувати чи підтверджувати може тільки роздільне. Як цільне може заперечитись чи підтвердитись?

Бажане – сфокусований фрагмент цілого. Якщо від нього не залежить стан споглядача – воно є природною прикрасою того, що прекрасне і без нього. Якщо ж залежить – фокусує потік і накопичує страждання.

Не існує поганих інструментів, існує викривлене сприйняття.

Ця книга – не пізнання. Вона така ж деформована як і будь-яке знання. Вона – не шлях, а вказівник. Вказує на лінзу, що деформує сприйняття.

Пізнання – у порожнечі між знаннями.

Сумнів

Сумнів – є батьком правди. Віра – донька омани.

Правда любить сумнів, адже він її проявляє.

Омана ж ненавидить сумнів, адже він її розсіює. Саме тому, вона й використовує віру.

Коли сумнів приходить до правди – приходить довіра. Коли ж він приходить до омани – з’являється правда.

Довіра – це дерево, яке садить правда і поливає сумнів.

Віра – подібна до сліпоти. Нею породжується ілюзія множинності.

Ліки від сліпоти – сумнів. Ним породжується пошук, що веде до знання.

Спадком знання – є умовність. Нею встановлюються межі ідентичності спадкоємця.

Ліки від умовності – незнання. Воно відчиняє двері пізнання.

Пізнання – розчиняє ілюзію множинного та межі умовного.

II

Віра

Віра – це опора, що формується бажанням.

Опора допомагає стати на ноги тому, хто стояти ще не може. Тримаючись за неї – вчишся ходити.

Той, хто тримається опори, не потребуючи її, – не приймає допомогу, а обмежується тягарем.

Коли ноги достатньо зміцніли, щоб йти без опори – відпусти її з вдячністю і залиш тому, хто її потребує.

Той, хто тримає опору, вирішує сам коли її відпустити. Опора нікого не тримає, а тільки підтримує.

Правдива опора – дарує свободу. Опора, що тримає силою, погрозою чи вигодою – є оманою.

Сумнів нічого не руйнує, він знаходить маску, знімає її й оголює сутність, що ховається за нею.

Якщо маски немає – хто ж тоді боїться викриття?

Віра також – притулок дитини, що прикриває її від непосильного, як батьки, що дозволяють зростати.

Неможливо повернутись додому, не покинувши притулку. Неможливо створити свій дім, не покинувши батьківський.

III

Пошук

Віра – прикриває знання. Неможливо вірити в те, що знаєш.

Коли щось стає відомим – воно стає знанням. Це зміна фази.

Пошук ідентифікує, умовно ділить неподільне на обірвані фрагменти, що можна помістити в слова. Так народжуються знання.

Знання фіксуються і передаються в просторі та часі, тому ними і обмежені. Знаючий – обмежений межами знань. Спадкоємець – обмежений спадком.

Спадкоємець береже свій спадок і тримається за нього, намагаючись примножити його.

Примножуючи знання – примножуються й відповіді. Примножуючи відповіді – примножуються й питання.

Примножуючи спадок без кінця, знання неминуче впирається в межі, що само ж проводить.

Усвідомивши неспроможність осягати за власними межами – проявляється незнання.

Незнання – розмиває межі знання і проявляє пізнання.

IV

Знання

Знання – фіксація, що належить минулому, якого зараз немає. Бажання – фіксація, що належить майбутньому, якого зараз не існує.

Пізнання вічне, оскільки воно – є. Воно є – значить зараз. Миті тому – вже не буде, мить потім – ніколи не настає, зараз – є вічно.

Де і коли б сутність не перебувала – вона перебуває тільки зараз. Все, що за межами зараз – не існує. Коли наступить завтра – це буде зараз, коли пройде зараз – зараз все ще тут.

Слова – точні, вони умовно окреслюють форму, час і простір, через які проявляється пізнання. Пізнання безформне, тому не може бути окреслене словами.

Знання існує в просторі та часі, оскільки воно є межею матерії. Пізнання – поза їх межами.

Знання будує стіни, пізнання – є їх відсутність.

Пізнання є всім, пронизуючи все й не займаючи ні часу, ні простору; а також є нічим, бо не може бути нічим окресленим.

Пізнання – наповнена порожнеча. Будучи нічим, вміщує все. Знання – промовляє; пізнання – мовчить.

V

Умовність

Скільки порожнечі поміж зірками – стільки ж порожнечі у всьому сущому. Зміни масштаб – побачиш те ж саме.

Для малого середнє – велике, для великого – мале, для ще більшого – непомітне, для дуже малого – неосяжне.

Все це – умовна шкала єдиного візерунку.

Ліво та право, верх і низ, минуле і майбутнє, холодне й гаряче, світле і темне – творіння точки відліку. Немає її – не існує й напрямку.

Траву називають зеленою. Але зелений – це частина спектру, що поверхня відбила. Ця частина попала у очі споглядача і саме тому, поверхня й сприймається зеленою. Решта спектру була нею поглинута. Сутність є не тим, чим здається.

Колір – це творіння спільної праці очей і голови, що формують сприйняття, за ним – це частоти. Частоти – та ж шкала, тільки тонша.

Чи робить сприйняття колір реальним? Для кого?

Чи робить сприйняття реальним саме сприйняття?

Відокремлене – є умовне; пізнання – цільне.

VI

Незнання

Як віра бажанням прикриває знання, так знання умовою – прикриває незнання.

Коли щось є неосяжним – воно сприймається вірою. Коли його ділять межами умов – воно сприймається знанням. Як пізнати те, що знаєш? Коли знаєш – вже є два; пізнання ж – цільне.

Ми говоримо, що сонце – велике, але замовчуємо те, що воно є таким тільки відносно меншого.

Те, що називається свобода – можливість іти всупереч природному потоку. Для цього потрібна умовність. Для цього треба два. Де є два – там і множинність. Правдива свобода – природна. Природність – є потік без примусу. Красивий танець той – що народжується волею, а не силою.

Бути природнім потоком – єдинність. Пізнання – пряме, слово – деформоване умовами знання. Пряме – вирівнює умовно деформоване.

Слова – лінза споглядача, що дивиться на пізнання. Розчинивши лінзу, пізнаючий повертається у пізнання.

Чим більше слів – тим більша деформація. Чим глибше пізнання – тим менше слів.

VII

Пізнання

Різниця між знанням і пізнанням полягає в тому, що знання отримуються в спадок, пізнання – проживається.

Знання передаються інтерпретаціями через слова, пізнання ж – є зараз.

Якщо спробувати одягнути його в слова – воно деформується, окреслюючись в знання.

Тому, ним неможливо поділитись чи передати.

Знання – створює межі умовності і нові запитання.

Пізнання – це розчинник. Воно не дає відповідей, натомість – розчинює самі межі й запитання.

Щоб щось пізнати – цим і треба стати.

Пізнаючи те, що перебуває поза можливостями слів – пізнаючий прозоріє, умовні межі розчиняються.

Все є цільне, якщо є споглядаючий – цільність в ньому; якщо є пізнання – є тільки єдинність.

Доки є той хто пізнає – пізнання немає.

Коли є пізнання – про це можна тільки мовчати; нічого не вийде сказати.

VIII

Природність

Бажання – формують умови сприйняття і деформують пізнання. Деформація – формує особисту інтерпретацію, суть її – множинність.

Так цільне розділяється у сприйнятті на добро і зло. Це добро і зло – марення умов бажання. Природності невідоме добро і зло, придатність і непридатність, адже вона є цільність.

Те, що називається добром – є природнім потоком сущого.

Те, що називається злом – є втручанням у природність, зміщенням потоку сущого.

Хаос – є природністю з непоміченою закономірністю.

Природність відбувається сама собою і не потребує втручання – так відбувається добро. Неприродність відбувається через зміщення природного – бажаним споглядача.

Споглядач деформує потік сущого, щоб він відповідав його бажанням – так відбувається те, що називають злом. Природність – єдинність. Зло і непридатність – це добро і придатність, які споглядаючий змістив з їх природного місця керуючись бажаннями.

IX

Закономірність

Природність потенціалу – текучість. Накопичення потенціалу – є деформацією потоку природності.

Накопичення – має ціль. Ціль – керується бажанням.

Бажання – міняє русло течії, щоб накопичити жадане.

Жадане – окреслюється знанням. Знання – умовно окреслений фрагмент цілого. Бажання скакає від фрагмента до фрагмента, так і не отримуючи цілого.

Бажання вічно міняє вподобання, щоб відкинути страждання.

Для вподобання потрібно два. Де два – там множина.

Фокус вподобання – є фокусом й страждання.

Бажання – шукає цілого і не може його знайти.

Бажання – шукає злиття. Міняючи фрагменти один за одним – знаходить тільки страждання. Жоден фрагмент – не ціле, і бажання не в ньому.

Розчинення бажання – розчинює й вподобання.

Розчинення вподобання – розчинює межу, що накопичує страждання.

X

Дія

Дія, що не спричиняє поділ на те і інше, – є природна дія.

Любов, що спричиняє поділ – це маска бажання. Вона розділяє цільність на люблю і не люблю. Бажання робить з одного – багато.

Природна любов – єдинісна, не маючи ні друга, ні ворога. Вона не леліє любиме і не відкидає нелюбиме. Вона не може породити протилежне. Сутність не може бути тим чим не є, сприйняття сутності – може.

Любов вказує напрямок тому, що було зміщене бажанням споглядаючого – на його природне місце.

Сила породжує опір – так виникає тертя. Боротьба – це множинність, породжена бажанням. Дія відчиняє двері, які є як виходом, так і входом. Що виходить – те і заходить.

Природна любов, тільки відповідає. Вона вказує, а не повертає. Звільнює, а не ув’язнює. Відкриває, а не замикає. Направляє, а не розділяє. Вміщує, а не обирає. Те, що змінило своє місце – саме на нього й повернеться; любов же – вкаже напрямок.

Дія, що не містить дії – любов у своїй тотальності.

XI

Реальність

Сон – це тонший прояв реальності. Пізнання сутності сну – проявляє реальність.

Сон – є розділення в єдинності.

У сні є споглядач, простір, час, декорації, інші споглядачі. Там є все те, що є й в реальності.

У сні все взаємодіє між собою, як і в реальності.

Як і в реальності, споглядач здається собі центром.

Коли сон завершується, споглядач думає – це був тільки сон. Тільки сон – це умовна роздільність, що одягнута у єдинність.

Де відбувався сон? Де був споглядач? Що було простором, часом, декораціями? Хто був інші споглядачі? Хто був всередині них? Де дівся центр?

Коли споглядач спав – сприймав все як роздільне. Коли ж прокинувся – все вернулось в цільність.

Сутність не розширюється чи розділюється – вона масштабується.

Центр є умовність – вона фокусує.

Єдинність – розсіює.

XII

Циркуляція

Коли повітря замикається в мильну оболонку – це називається народженням мильної бульбашки. Коли вона народилась – їй можна дати ім’я. Поки її оболонка ціла – вона має свою історію. Коли оболонка тріскає, – мило – знову мило, повітря – знову повітря.

Мильна бульбашка – це форма проявлення. Оболонка не померла – вона змінила форму. Наповнення не померло – воно злилось з цілим. Де тепер її ім’я й уся її історія? Не можна сказати тут воно чи там, але воно є, просто більше не відділене формою, через яку проявилось.

Коли збереться нова кулька – це буде та ж сама кулька чи інша? Джерело одне, а відповідь здається складною. Складність – породжується бажанням.

Як мало оболонки в цілому, і як міняє сприйняття всередині. Розчинивши цю лінзу зі сприйняття, де буде всередині та зовні? Вміст кульки той самий, що і цілого. Розділення – черговий сон єдиного. Якщо повітря не може пробитись через оболонку, щоб поглянути на цільне – може дивитись всередину себе. Ключ усього – дихання…

XIII

Шлях

Можна вказати дорогу, але не можна передати шлях. Передати шлях – неможливо. Він відбувається тільки – зараз.

За межами зараз – пізнання немає. Коли воно відбувається – немає й самих меж.

Іти дорогою – значить пізнавати. Дивитись на дорогу – значить сповідувати. Іти дорогою – значить практикувати. Сповідувати – значить відкидати.

До місця може не бути дороги, але дійти до нього можливо. Це і є шлях.

Коли шлях рухається до місця – прокладається дорога. Наявність однієї дороги, не виключає наявність іншої.

Усі дороги – зливаються на шляху до місця.

Шлях – вказує на дорогу якою можна пройти. Втім, сама дорога – це не шлях, це тільки дорога. Шлях – дорогою проходить.

Коли шлях досягає місця, пізнання стає явним – місце завжди було шляхом.

Коли розчиняються межі між шляхом, дорогою і місцем – це й є пізнанням.

XIV

Єдинність

Як подовжити один кінець палиці, не подовжуючи іншого?

Темрява – проявляє світло, світло – реалізує темряву. Світло – є потенціал, що витікає сам із себе. Темрява – лоно світла, в якому воно протікає.

Світло не розсіює темряву, а живе в ній. Темрява не бореться з світлом, а є простором для нього. Одне без іншого – не існує.

Темрява і світло, небуття і буття, жіноче і чоловіче, добро і зло, любов і ненависть, блаженство і страждання – умовні частини одного спектру, фази одного явища, суть одне й те ж.

Відкидання – донька бажання, воно – множинність.

Те що називається добрим – жадана частина умовної шкали, що сфокусована бажанням споглядаючого.

Те, що називається злим – умовна межа, що проводиться відкиданням від жаданого.

Пізнання – розчиняє умовні межі, що приводять до страждання, залишаючи тільки те, що є.

Те, що є – палиця не поділена умовою бажання. Пізнання – проявляється мовчанням.

XV

Проявлення

Як безформне може змінити форму? Щоб її змінити – її треба мати.

Чи змінює вода форму від того, що набирається в посудину? Чи може форма змінити безформне?

Чи стає повітря флейтою від того, що проходить крізь неї? Флейта є обмеженням для повітря чи можливістю для проявлення суті?

Чи стає суть формою від того, що потрапляє у неї? Форма змінює суть того, чим вона наповнена, чи є можливістю для проявлення суті, що проходить крізь неї?

Чи стає суть звуком від того, що вимовляється слово? Чи слово – тільки форма для проявлення суті?

Світло не проходить крізь вікно, бо його немає, чи тому, що його щось затуляє?

Суть змінюється від проходження крізь лінзу, чи лінза змінює сприйняття суті для того, хто дивиться через неї?

Дзеркало стає тим, хто в нього дивиться, чи тільки відображає те, що у нього потрапляє?

Що відображає дзеркало, в яке нічого не потрапляє?

Автор: Громко Володимир Сергійович

Назва: Якось так. Для того, хто шукає те, що неможливо назвати

Видавець «ФОП Середняк Т.К.», 49000, Дніпро, 18, а/с 1212

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру

видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 4379 від 02.08.2012.

Ідентифікатор видавця в системі ISBN 8923

49000, Дніпро, 18, а/с 1212

тел. (096)-308-00-38, (056)-798-04-00

E-mail: 7980400@gmail.com